

Alias Emma

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Ava Glass

Alias Emma

Vertaald door Ralph van der Aa

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5709 1

© 2022 Moonflower Books Ltd

© 2022 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Ralph van der Aa

Oorspronkelijke titel *Alias Emma*

Oorspronkelijke uitgever Century

Omslagontwerp Roald Triebels,

gebaseerd op een ontwerp van Pete Garceau,

art direction Carlos Beltrán

Foto auteur © Jack Jewers

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor PM. Mijn eerste echte spion.

1

De zon ging onder boven een van de duurste straten ter wereld toen de moordenaars kwamen.

De camera op de hoek in hartje Londen filmde de langgerekte gouden strepen die zich uitstrekten over kalkstenen muren terwijl twee mannen door de chique straat liepen. Ze leken zo ongeveer onzichtbaar zoals ze onopgemerkt een kinderbeisje met een buggy passeerden, en drie afgetrainde vrouwen die zo dun waren dat ze wel spookverschijningen leken en kletsend naar de sportschool wandelden.

Het was een heldere herfstdag, maar de mannen hadden hun hoofd gebogen, zodat hun gezicht niet gefilmd zou worden terwijl ze uit de schaduw kwamen en zich naar een gebouw van zes verdiepingen begaven waar laatst nog voor veertien miljoen pond een appartement was verkocht. De camera boven de deur legde vast dat een van hen met afgewend gezicht op wacht ging staan terwijl de ander zich over de deurkruk boog. Na een paar seconden ging de deur open.

In een andere stad was er misschien een portier of een beveiligiger geweest, maar de bewoners van deze buurt hielden er niet van om op de vingers gekeken te worden. In de duurste ge-

bouwen kon je van de ingang naar je appartement lopen zonder ook maar iemand tegen te komen. Dit was zo'n gebouw. De mannen lieten de kooilift in art-decostijl met zijn moderne bewakingscamera links liggen en liepen ongehinderd de trap met de rode loper op.

Helemaal naar de bovenste verdieping.

Buiten ging in het elegante Knightsbridge alles zijn ganginge. Een scharlakenrode Lamborghini kwam brullend als een panter voorbij en bleef voor een rood stoplicht staan. Daarachter kwam een bestelbus tot stilstand; de chauffeur leunde met zijn elleboog in de raamopening en keek verlekkerd naar de strakke lijnen van de auto. De drie vrouwen waren bij de hoek en wachtten tot ze konden oversteken. Kennelijk werden de geluiden van de worsteling in het gebouw overstemd door het lawaai van het passerende verkeer in de dwarsstraat, want niemand keek op toen er merkwaardig elegant een lichaam uit een raam van het bovenste appartement naar beneden viel, gehuld in een witte kamerjas die als vleugels in de lucht fladderde, waarna het zo hard op het dak van de bestelbus klapte dat het voertuig heen en weer schudde. Er klonk een afschuwelijk, doordringend gekraak van buigend metaal en brekende botten.

Later kon geen van de vrouwen zich herinneren hoe ze had gereageerd, maar op camerabeelden was te zien dat ze het uitschreeuwden en intuïtief elkaars hand vastpakten terwijl ze wegrenden van het bloedbad.

In de chaos die ontstond – auto's die stopten, de bestuurder van het busje en de eigenaar van de Lamborghini die verbijsterd uitstapten, pratend en gebarend, de huilende en wijzende vrouwen, het kindermisje dat bleef staan en omkeek – zag niemand de twee mannen het gebouw uit komen en de deur

achter zich dichtdoen voordat ze snel wegliepen, hun hoofd
iets gebogen.

De klus was geklaard.

Er hing in de T-shirtwinkel een overweldigend sterke patchoeligeur. Emma zat op een kruk achter de kassa en vroeg zich af of ze het zoete, muskusachtige aroma ooit nog uit haar kleren zou krijgen.

‘Zet deze daar maar in de hoek.’ Raven stak een armvol handgeschreven borden naar haar uit en knikte naar het achterste gedeelte van de winkel, achter de stapels T-shirts met pacifistische leuzen, kralenkettingen en gegraveerde houten symbolen.

‘Doe ik.’ Emma liet zich van de kruk glijden en haastte zich naar hem toe. Het waren ongeveer vijftien borden, waarvan de verf nog maar nauwelijks droog was. Ze schommelden heen en weer terwijl ze naar het achterste gedeelte liep, zodat er rood, groen en blauw geschilderde woorden zichtbaar werden: **NOODTOESTAND, GEVAAR, STAKEN.**

De winkel was al dicht, maar Raven had haar gevraagd of ze langer kon blijven om hem te helpen met de voorbereidingen van de protestmars van komend weekend. De ruig behaarde Raven was de eigenaar van deze winkel in Noord-Londen en leidde in de rest van zijn tijd een linkse activistische bewe-

ging. Hij was drieëndertig maar zag er door zijn haar en tatoeages jonger uit. Zijn eigenlijke naam, David Lees, had hij acht jaar eerder officieel veranderd in het meer tot de verbeelding sprekende Raven Hawkhurst. Tijdens straatprotesten was hij het equivalent van een lichtgewicht bokser, klein en meedogenloos. Hij haalde met zwart-rode anarchistische vlaggen uit naar de mobiele eenheid, zijn smalle gezicht verborgen achter een Palestijnse sjaal. Hij was haatdragend en paranoïde, omdat hij ervan overtuigd was dat de overheid achter hem aan zat.

Wat eerlijk gezegd ook het geval was.

Emma had er weken over gedaan om undercover deel te gaan uitmaken van zijn inner circle, en nog langer om zijn vertrouwen te winnen. Maar zodra dat haar was gelukt, was ze tot de conclusie gekomen dat hij nooit een wezenlijk gevaar zou vormen. Hij was niet slim of georganiseerd genoeg om de revolutie van zijn dromen waar te maken. Hij hield van de dramatiek en de afleiding van een goeie knokpartij met de politie, maar was geen terrorist.

Ze had haar bazen dat meer dan eens met zoveel woorden duidelijk proberen te maken, maar die hadden erop gestaan dat ze bleef en dieper groef. De groep haalde opvallend veel geld binnen met onlinefundraising, dat via een aantal kanalen werd doorgesluisd, maar die allemaal hun herkomst in Rusland hadden. En dus was ze hier nu protestborden aan het opruimen in een walm van patchoeli.

Ze zette de borden neer en draaide zich weer naar hem toe. ‘Zo te horen wordt het een reusachtige mars zaterdag.’ Ze praatte met een Noord-Engels accent, want Raven dacht dat ze een activiste uit Manchester was.

Hij lachte schamper. ‘Weet je hoeveel mensen er in deze stad wonen?’ Hij wachtte niet tot ze antwoord gaf. ‘Veertien mil-

joen. Er komen er tienduizend naar een demonstratie? Dat is geen succes. Dat is een deprimerende mislukking.’ Hij pakte de resterende borden en liep ermee naar achteren, zonder op haar hulp te wachten. ‘Mensen willen hun kinderen met hun SUV naar de privéschool brengen en denken dat ze het milieu redden door niet door plastic rietjes te drinken.’

Hij was altijd chagrijnig op de dag voor een demonstratie. Emma liet hem mopperen en liep terug om haar werk met de verfblikken af te ronden terwijl hij zijn stokpaardje bereed. Hij was net bij ‘Ze piepen wel anders als we hun mooie huis afpakken’ toen haar telefoon begon te trillen.

Ze haalde hem uit haar zak en keek op het schermpje. Daar stond maar één woord op: *Thuis*.

‘Raven,’ zei ze, met stemverheffing om boven zijn bekende klaagzang uit te komen. ‘Ik moet dit gesprek aannemen. Ik ben zo terug.’

Er viel een verontwaardigde stilte, en toen hoorde ze hem mompelen: ‘Typisch.’

Ze haastte zich naar buiten en nam op zodra de deur dicht was. ‘Met Makepeace 1075.’

Een onbekende vrouwenstem zei: ‘Dag Emma. Ik heb een boodschap van thuis. Kun je die nu aannemen?’

Emma keek de stille straat door. Er was niemand in de buurt. ‘Nu is prima.’

‘De boodschap is: “Je moeder is ziek. Ze heeft je dringend nodig.” Moet ik het herhalen?’

Emma’s hart begon als een razende te kloppen, maar ze wist haar stem in bedwang te houden. ‘Ik heb het begrepen. Bedankt.’

Toen ze weer naar binnen stormde, stond Raven voor in de winkel om de laatste verfblikken te pakken.

‘Het spijt me vreselijk, maar ik moet naar huis. Er is een noodgeval.’ Emma rende naar de kassa om haar tas te pakken.

Hij straalde stille veroordeling uit en keek haar verwijtend aan.

‘Het was mijn moeder,’ legde ze uit, en ze liet haar stem bezorgd klinken. ‘Ze is ziek en er is niemand anders om voor haar te zorgen. Ik moet er echt heen.’

‘O, túúrlijk.’ Hij gebarde naar de winkel met een arm waarop tot aan de elleboog NO JUSTICE getatoeëerd stond. ‘Ik doe alles gewoon zelf.’

Ze deed expres of ze hem verkeerd begreep en schonk hem een dankbare glimlach. ‘Dat zou geweldig zijn. Je bent een kanjer. Ik zie je later.’

Ze snelde de deur door en hoorde hem nog zeggen: ‘Dat was sarcasme!’

Maar ze rende al in de richting van Camden High Street, haar bikerboots dreunend op de stoeptegels.

Raven kon haar nu gestolen worden. Ze werd teruggeroepen.

Emma deed er net iets langer dan een halfuur over om zich naar Westminster te haasten. Ze had geen tijd om iets anders aan te trekken dan haar T-shirt met CLIMATE PANIC en de versleten spijkerbroek, of om de blauwe hairextensions te verwijderen. Haar verschijning zorgde voor de nodige gefronste wenkbrauwen in de stoffige Rochester Row, terwijl ze het metrostation uit snelde en door rood overstak, maar dat kon haar niets schelen omdat ze te veel haast had.

In een stille straat die in een bocht was gebouwd bleef ze staan voor een onopvallend, smal gebouw. Het zag er exact hetzelfde uit als de andere keurige kantoorgebouwen van vier verdiepingen. Boven de ingang stond op een eenvoudig blauw-wit bord VERNON INSTITUUT.

Emma ging naar binnen en rende door de verlaten georgiaanse hal, waar de toegang tot de rest van het gebouw geblokkeerd werd door twee zwarte matglazen deuren. In tegenstelling tot de hoofdingang waren deze deuren modern en kogelwerend. Aan een van de wanden hing een glanzend apparaat. Ze boog zich naar voren en staarde naar haar eigen iris die in het donkere glas weerspiegeld werd, terwijl er drie lampjes knipperden. Het eerste was rood, het tweede oranje en het derde groen. Toen het laatste lampje begon te branden ging het slot met een klik open en kon ze naar binnen. Aan de andere kant van de deur bevond zich een druk kantoor.

Een vrouw achter de balie keek op van haar werk en zei: ‘Hij is boven.’

Toen Emma op de eerste verdieping kwam, stond Ripley op de overloop, met zijn handen in de zakken van de broek van zijn pak en een onbewogen uitdrukking op zijn lange gezicht.

‘Ik ben zo snel mogelijk gekomen,’ zei Emma buiten adem. ‘Wat is er aan de hand?’

De boodschap die ze had ontvangen was een code voor noodgevallen die Ripley had ingevoerd toen ze voor het eerst undercover ging. In de twee jaar dat ze nu voor de Dienst werkte, had ze het bericht nog maar één keer eerder ontvangen. Die keer had Ripley haar meteen laten weten dat het een test was. Nu wist ze al voordat haar handler iets zei dat dat niet zo was.

Hij wees ernstig naar de deur achter hem. ‘We moeten praten.’

Charles Ripley was tussen de vijftig en zestig jaar oud en ongeveer een meter tachtig lang. Hij had strakke kaken en kort haar, dat grijs was rond de slapen. Zijn pak van marineblauwe wol was duur noch goedkoop. Er werden in Londen dagelijks honderdduizenden van dat soort pakken gedragen. Hij

had mooie leren schoenen aan, maar ze waren niet overdreven netjes gepoetst. Hij had geen designhorloge om. Zijn witte overhemd was netjes, maar niet stijf. Hij zag er zelfs zo onopvallend uit dat als hij voor je neus de straat overstak, het je de grootste moeite zou kosten hem vijf minuten later te beschrijven. Zoals hij tegen haar had gezegd toen ze voor het eerst met elkaar gingen werken: 'Onzichtbaarheid is de belangrijkste eigenschap van een geheim agent.'

Hij had in de vijfendertig jaar die hij nu voor de overheid werkte geleerd om niet te laten merken wat hij dacht, maar ze voelde dat er problemen waren terwijl ze achter hem aan zijn kantoor in liep.

Het ruime vertrek waarin Ripley haar vooring had muren met ouderwetse eikenhouten panelen en een hoog, gewelfd raam. Afgezien van een bureau, twee versleten leren stoelen en een koffietafel was het kantoor helemaal leeg. Er hingen geen schilderijen of foto's aan de muren. Nergens was aan te zien wie hier werkte, of dat er überhaupt iemand werkte.

Hij gebaarde dat ze moest gaan zitten en liep naar zijn bureau.

'Er is weer een moord gepleegd. Deze keer in Knightsbridge.' Ripley haalde een zwarte sigarettenkoker uit de borstzak van zijn jasje. Het latemiddaglicht scheen in schuine banen door het kogelwerende glas, waardoor ze zijn gezichtsuitdrukking moeilijk kon zien terwijl hij zijn al vaak gebruikte zilveren aansteker pakte. 'Professioneel uitgevoerd, op precies dezelfde manier als de andere moorden. Twee personen.' Hij zweeg even om een sigaret op te steken en met de laatste woorden kwam er een rookwolk uit zijn mond. 'Uit een raam gegooid. Geen DNA-sporen. Op de camerabeelden zijn geen gezichten te zien.'

Iedereen bij de geheime dienst wist van de moorden af. Ze waren hondsbrutaal uitgevoerd – de meeste waren op klaarlichte dag en met een heleboel mensen erbij gepleegd, maar allemaal snel, foutloos en uiterst effectief. Elke moord was onmiskenbaar een boodschap aan de Britse regering van de Russische inlichtingendienst, de GROE: ‘We doen wat we willen. Jullie kunnen ons niet tegenhouden.’

Emma maakte een snelle rekensom. ‘Dat is de vierde, hè?’

Ripley trok met een vingertop een asbak dichterbij. ‘Dat klopt. Alle vier Russische wetenschappers die beschermd werden door de regering van Hare Majesteit. Allemaal in de afgelopen twee weken omgekomen op een dusdanige manier dat er sprake zou kunnen zijn van zelfmoord. Whitehall is helemaal over de rooie, en ik vermoed dat er meer op stapel staat.’ Hij keek haar strak aan. ‘Ik haal je per direct weg uit Camden. Je gaat nu hiermee aan de slag.’

‘Goddank.’ Emma leunde achterover in haar stoel en deed geen moeite haar opluchting te verbergen. Geen protestborden meer. Geen patchoeli.

Er flitste iets van een glimlach over zijn harde gezicht, die even snel weer verdween. ‘Misschien moet je wachten met juichen tot je de briefing hebt gelezen. Dit wordt geen makkelijke klus.’

Hij reikte omlaag, haalde een foto uit de zwarte aktetas die bij zijn voeten stond en schoof die over het bureau. Emma zag een foto van een stevige man met dunner wordend peper-en-zoutkleurig haar. Hij keek met samengeknepen lichtblauwe ogen in de camera.

‘Het slachtoffer van gisteren.’ Ripley tikte er met een lange wijsvinger op. ‘Uri Semenov. Russische atoomgeleerde. Hij is vijftien jaar geleden geëmigreerd en heeft ons informatie van

onschatbare waarde verstrekt over het Russische wapenprogramma.’

‘Werkte hij nog voor ons toen ze hem doodden?’ vroeg Emma.

Hij schudde zijn hoofd. ‘We hebben jaren geleden alles uit hem gekregen wat we nodig hadden. Net als bij de rest.’

Ze keek hem aan. ‘Ik snap het niet. Waarom doen ze dit?’

‘Tja. Dat is de vraag.’ Ripley pakte de foto weer en haalde een andere tevoorschijn. ‘De vier slachtoffers hebben twee dingen met elkaar gemeen. Ze hebben allemaal voor ons gewerkt en waren allemaal nauw verbonden met dit stel.’ Hij schoof nog een foto naar haar toe.

Emma keek naar de afbeelding van een lange vrouw met donker haar en heel intelligente ogen. Naast haar stond een man die nog langer was dan zij, en zo mager dat hij bijna een lijk leek. Tussen hen in stond een jongen van een jaar of zeven die op allebei zijn ouders leek. De ogen van zijn moeder. De scherpe kaken van zijn vader. Beide volwassenen legden een hand op zijn schouder en Emma kon voelen dat ze een heel goede band met elkaar hadden.

‘Wie zijn dat?’ vroeg ze.

‘Dimitri en Elena Primalov. Ze hadden allebei een heel hoge positie als kernfysicus in het Russische wapenprogramma. En ze werkten allebei voor MI6 tot iemand ze verraadde. Twintig jaar geleden zijn ze naar het Verenigd Koninkrijk gevlucht. Sindsdien is met name Elena ongelooflijk nuttig voor ons geweest.’ Hij leunde naar achteren in zijn stoel, met zijn sigaret smeulend in zijn hand. Het licht dat door het gewelfde raam scheen benadrukte zijn gelaatstrekken, en het viel Emma voor de eerste keer op hoe moe hij eruitzag. De rimpels in zijn gezicht waren dieper dan normaal. ‘We denken dat zij degene is

op wie de Russen het écht gemunt hebben.’

Emma keek weer naar de foto, alsof het hoekige gezicht van de vrouw aanwijzingen kon geven. Ze vond haar intense ge-laatstrekken ergens wel mooi. Er brandde een vuur achter die donkere, ondoorgrondelijke ogen.

‘Waarom denk je dat zij hun belangrijkste doelwit is?’

Ripley schoof een papier naar haar toe. Er stond in vetge-drukte zwarte letters STRIKT GEHEIM op. In zakelijke be-woordingen werd uiteengezet dat Elena Primalov delen van de centrifuge had uitgevonden die de Russen gebruikten om de ontwikkeling van plutonium voor kernwapens te versnel-len. En ze had nog veel meer gedaan. Ze was uitgegroeid tot het gezicht van het Russische kernprogramma en verscheen regel-matig op televisie.

Emma zuchtte. Ripley had niet overdreven: Primalov had zo’n goede relatie met het Russische leiderschap dat ze bij de president thuis werd uitgenodigd voor feestjes. Haar verraad had ongetwijfeld veel pijn gedaan.

Het leed geen twijfel dat Elena Primalov een van de groot-ste trofeeën van MI6 was. In ruil voor de informatie die ze had verstrekt had haar gezin volledig Brits staatsburgerschap en bescherming gekregen. De Primalovs woonden nu al bijna twintig jaar volstrekt anoniem in Hampshire.

‘Ik snap wel waarom de Russen misschien een beetje hu-meurig zijn omdat ze haar zijn kwijtgeraakt,’ zei Emma droog. ‘Maar hoe kun je zo zeker weten dat zij het belangrijkste doel-wit is van deze moorden?’

De zon dompelde het kantoor in een warme, abrikooskleuri-ge gloed die misplaatst leek in deze kil-realistische omgeving. Emma kon in de verte het verkeer horen. Straks zou de avond-spits de stad lamleggen.

‘We hebben het met onze bondgenoten over deze zaak gehad. Het heeft er alle schijn van dat een team van de GROE al meer dan een jaar over de hele wereld voormalige Russische wetenschappers heeft opgespoord en gedood,’ legde Ripley uit. ‘Iedereen die ze hebben omgebracht heeft op de een of andere manier iets met Elena Primalov te maken. Uri Semenov gebruikte hetzelfde kantoor als zij.’ Hij liet een stilte vallen en zei toen: ‘Zijn moord is de enige die ik niet kan verklaren. Hij had zijn contactpersoon bij de inlichtingendienst een dag eerder nog gezien. We wisten dat hij ernstig gevaar liep, dus hadden we hem verplaatst. Hij is een week geleden naar dat appartement verhuisd. Dat deden we om ervoor te zorgen dat hem niets zou overkomen.’ Hij drukte de sigaret met een woest gebaar uit. ‘Ik zet iedereen die ik maar kan hierop. We moeten er een einde aan maken.’

Het was niets voor hem om zich kwaad te maken over een zaak. Emma liet even een stilte vallen voor ze zei: ‘Wel vreemd. Het zijn allemaal cold cases. De Russen nemen enorm veel risico door deze mensen te doden, en waarom? Wraak?’

‘Dat weet ik niet,’ zei hij. ‘Ik snap de hele operatie niet. Het is allemaal te brutaal. Te extreem. Ik ben bang dat...’

Ripley stopte midden in zijn zin toen er zacht op de deur werd geklopt.

‘Binnen!’

De deur ging open en er kwam een lange man met netjes gekamd blond haar naar binnen. ‘Rip, ik...’ Toen hij Emma zag bleef hij staan. ‘Sorry, kerel. Ik dacht dat je alleen was. Hallo Emma.’

‘Hoi Ed,’ zei Emma.

Ed Masterson was Ripleys adjunct. Zijn belangrijkste taak was om te communiceren met de regeringsfunctionarissen

die de rekeningen betaalden. Het werk van de Dienst liep over veel regeringslijnen tussen MI5, MI6 en het ministerie van Buitenlandse Zaken. Als je niet heel voorzichtig was, kon je al snel iemand bij een andere operatie voor de voeten lopen. Masterson zorgde ervoor dat dat niet gebeurde.

Ripley draaide zijn hoofd naar haar toe. 'Ik praat Emma net bij over de Semenov-zaak.'

Masterson kromp in elkaar. 'Wat een nachtmerrie.' Hij wierp haar een blik toe en zei: 'Succes ermee.' Hij had een map in zijn handen die hij nu omhoogstak, zodat Ripley hem kon zien. 'De gebruikelijke klagers op het hoofdkwartier hebben hier een paar vragen over. Laat maar weten wanneer je er klaar mee bent.'

'Goed, goed,' zei Ripley met een ongeduldige ondertoon in zijn stem.

Toen de andere man weg was, keek Emma haar baas vragend aan.

'De regering is witheet over de moorden. Ze willen dat het ophoudt en dat wil ik ook. Daar heb ik jou bij nodig,' Ripley keek haar aan. 'We hebben redenen om aan te nemen dat onze Russische vrienden van plan zijn Elena Primalov en haar gezin zeer binnenkort te grazen te nemen. We gaan ze ophalen. Allemaal. En deze keer zullen we geen fouten maken.'

Een snelle klus dus, dacht Emma een beetje teleurgesteld. Die mensen moesten worden opgehaald en de deur moest op slot. Daar stond tegenover dat het wel een belangrijke zaak was, en ze hoefde niet meer naar Ravens T-shirtwinkel.

'Wat moet ik doen?' vroeg ze.

'Dit is je target.' Ripley schoof opnieuw een foto over het bureau, deze keer van een man met vierkante kaken en dik bruin haar. Iets aan zijn bedachtzame donkere ogen kwam haar be-